

I

Moteris artėjo prie Raviko įstrižai gatvės. Ėjo greitai, bet kažkaip keistai sverdinėdama. Ravikas pastebėjo ją tik tada, kai moteris atsidūrė šalia. Jis išvydo blyšką veidą su atsikišusiais skruostikauliais ir toli viena nuo kitos tarsi įstatytomis akimis. Tas veidas buvo sustingęs tarytum kaukė; atrodė priplotas, o akys gatvės žibintų šviesoje tokios tuščios, kaip stiklinės, jog nejučia jis susidomėjo.

Moteris prasvyravo pro šalį taip arti, kad ji kone kliudė. Ravikas griebė jai už rankos. Ji susverdėjo ir būtų pargriuvusi, jeigu nebūtų laikęs.

Jis laikė moterį už rankos.

— Kur jūs einate? — paklausė Ravikas po valandėlės.

Moteris išispoksojo į jį.

— Paleiskit mane, — sušnibždėjo.

Ravikas nieko neatsakė. Ir toliau laikė ją už rankos.

— Paleiskit mane! Ką tai reiškia?!

Moters lūpos vos krutėjo.

Ravikui pasirodė, kad ji visai jo nemato. Žvelgė tarytum kiaurai, kažin kur į nakties tuštumą. Tiesiog jai kažkas sutrukdė eiti, todėl vis kartojo:

— Paleiskit mane!

Ravikas iškart suprato, jog ji ne kekšė ir ne girta. Jis laikė ją už rankos nebelabai stipriai. Moteris būtų galėjusi lengvai išsivaduoti, jeigu tik būtų panorėjusi, bet ji to nė nepastebėjo. Ravikas luktelėjo.

— Tikrai, kurgi jūs einate, viena, Paryžiuje, tokiu vėlyvu metu? — pakartojo jis ramiai ir paleido jos ranką.

Moteris tylėjo. Tačiau liko stovėti. Tarytum kartą jau sulaikyta nebebūtų galėjusi atsitolinti.

Ravikas atsirėmė į tilto turėklus. Delnais pajuto drėgną korytą akmenį.

— Gal tenai?

Galva jis parodė atgal, žemyn, kur permainingai blizguodama į Almos tilto šešėlių pilkus savo vandenį neramiai ginė Sena.

Moteris nieko neatsakė.

— Per anksti, — tarė Ravikas. — Per anksti ir itin šalta. Dabar lapkritis.

Jis išsiėmė cigarečių pakelį ir pasirausė kišenėse degtukų. Kartoninėje dėžutėje surado tik porą ir atsargiai pasilenkė į priekį, delnais apgaubdamas liepsnelę nuo upės vėjo.

— Duokit ir man cigaretę, — paprašė moteris bejausmiu balsu.

Ravikas atsitiesė ir parodė jai pakelį.

— Alžyrietiškos. Juodasis svetimšalių legiono tabakas. Jums tikriausiai per stiprios. O kitokių neturiu.

Moteris papurtė galvą ir paėmė cigaretę. Ravikas prikišo degantį degtuką. Ji paskubomis ėmė rūkyti giliai užsitraukdama. Ravikas sviedė degtuką per turėklus. Kaip mažytis meteoras jis perskrodė tamsą ir užgeso tik vandeny.

Tiltu palengvėle atvažiavo taksi. Sustojo. Vairuotojas žvelgė į juos ir lūkuriavo; paskui spustelėjo akceleratorių ir nuriedėjo šlapiu, juodai blizgančiu Jurgio Penktojo aveniu aukštyn.

Ravikas staiga pajuto nuovargį. Visą dieną jis sunkiai dirbo ir negalėjo užmigti, todėl vėl išėjo iš namų ko nors išgerti. Tačiau nelaukta dabar, smelkiančioje vidurnakčio vėsoje, nuovargis apgaubė jo galvą kaip maišas.

Jis pasižiūrėjo į moterį. Kodėl, po teisybei, ją sulaikė? Aišku, jai kažkas nutiko. Tačiau kas jam rūpi? Buvo matęs daugelį moterų, kurioms kažkas nutiko, ypač naktį, ypač Paryžiuje, bet jam dabar viskas buvo vis vien, trūško tik keletą valandų numigti.

— Eikite namo, — paragino jis. — Ko tokiu metu dar ieškote gatvėje? Jeigu ir galite ko susilaukti, tai tik nemalonumų.

Jis pasistatė palto apykaklę ir pasigręžė eiti. Moteris žiūrėjo į jį lyg nesuvokdama žodžių prasmės.

— Namu? — pakartojo ji.

Ravikas gūžtelėjo pečiais.

— Namu, į butą, į viešbutį — vadinkite kaip tinkama. Kur nors. Juk nenorite, kad jus sučiuptų policija?

— Į viešbutį! Dieve mano! — sudejavo moteris.

Ravikas sustojo. Štai ir vėl viena nežino kur dėtis, pamanė jis. Galėjo tą numatyti iš anksto. Visada tas pat. Naktį jos nežinodavo kur dėtis, o rytą, kai pabudavai, jų ir pėdos būdavo atausios. Tada jau žinodavo kur dėtis. Sena pigi tamsos nevilts, ateinanti su ja ir išeinanti. Ravikas numetė cigaretę. Tarsi pats to nebūtų išbandęs iki koktumo!

— Eime, išgersim dar kur po taurelę, — tarė jis.

Tai buvo paprasčiausia. Jis sumokės ir eis sau, o ji pagalvos, ką veiks toliau.

Moteris nevikriai sujudėjo ir kluptelėjo. Ravikas vėl sugriebė ją už rankos.

— Pavargote? — paklausė jis.

— Nežinau. Tikriausiai.

— Pervargote ir negalite užmigti?

Ji linktelėjo galvą.

— Būna. Na, eime. Aš jus prilaikysiu.

Juodu ėmė kopti Marso aveniu. Ravikas jautė, kaip moteris svyra ant jo, tarytum laikydamosi, kad nepargriūtų.

Juodu perėjo Petro Serbo aveniu. Už Šajo sankryžos tolumoje lyg tamsus luitas lietingo dangaus fone iškilo Triumfo arka.

Ravikas parodė į siauras apšviestas rūsio duris.

— Va čia — čia mums dar kai ko duos.

*

Tai buvo vairuotojų užėiga. Viduje sėdėjo keli taksistai ir dvi kekšės. Taksistai lošė kortomis. Kekšės gurkšnojo absentą. Jos greitai nužvelgė moterį. Paskui abejingai nusuko akis. Vyresnioji balsiai nusiziovavo, antroji ėmė tingiai dažytis. Salės gale jaunesnysis padavėjas įpykusiū žiurkišku veidu pabarstė pjuvenomis akmeninių plokščių grindis ir ėmė šluoti. Ravikas su moterimi atsisėdo prie staliuko netoli durų. Taip buvo patogiau; paskui jis galės greičiau išeiti. Palto Ravikas nenusirengė.

— Ką gersite? — paklausė jis moterį.

— Nežinau. Nesvarbu.

— Dvi kalvadoso, — pasakė Ravikas padavėjui su liemene ir paraitotam marškinių rankovėm. — Ir pakelį „Chesterfield“.

— Neturime, — pareiškė padavėjas. — Cigaretės tik prancūziškos.

— Gerai. Tada pakelį „Laurens“, žaliųjų.

— Ir žaliųjų neturime. Tik mėlynosios.

Ravikas pažvelgė į padavėjo dilbį, kur buvo išstatuoruota nuoga, debesimis žengianti moteris. Padavėjas pasekė jo žvilgsnį, sugniaužė kumštį ir pajudino dilbio raumenis. Moteris nepadoriai sutrūkčiojo pilvą.

— Duokit mėlynųjų, — pasakė Ravikas.

Padavėjas išsiviepė.

— Gal dar kokį vieną ir žaliųjų turime.

Jis nušlepsėjo tolyn.

Ravikas nulydėjo jį akimis.

— Su raudonom korpėm, — tarė jis. — Ir pilvo šokėja! Turbūt tarnavo turkų laivyne.

Moteris pasidėjo rankas ant staliuko taip, tarsi niekad nebūtų ketinusi jų nuimti. Rankos buvo prižiūrėtos, bet tai nieko nereikė. Ne taip jau labai ir prižiūrėtos. Ravikas matė, kad dešinės rankos nykščio nagas nulūžęs, rodė, nuplėštas, bet nenubrūžintas. Nagų lakas kai kur apsilaupęs.

Padavėjas atnešė taureles ir pakelį cigarečių.

— „Laurens“, žaliosios. Dar vieną radau.

— Taip ir maniau. Tarnavote laivyne?

— Ne. Dirbau cirke.

— Dar geriau. — Ravikas padavė moteriai taurelę per stalą. — Štai išgerkit. Šiuo laiku tai pats geriausias gėrimas. O gal norite kavos?

— Ne.

— Išgerkite visą vienu mauku.

Moteris linktelėjo galvą ir išgėrė taurelę. Ravikas apžiūrėjo ją. Jos veidas buvo užgesęs, blyškus, kone be išraiškos. Lūpos putnios, bet nubalusios, kontūrai tarytum nutrinti, ir tik plaukai labai gražūs, švytintys natūraliu geltoniu. Ji dėvėjo beretę, o po lietpalčiu mėlyną siūtinį kostiumėlį. Siūtą gero siuvėjo, tačiau žalias žiedo akmuo ant jos piršto atrodė per didelis, kad būtų tikras.

— Gal norite dar vienos? — paklausė Ravikas.

Moteris linktelėjo galvą.

Ravikas pamojo padavėjui.

— Dar dvi kalvadoso. Bet didesnes.

— Didesnes? Ir daugiau įpilti?

— Taip.

— Vadinasi, dvi dvigubas kalvadoso.

— Atspėjot.

Ravikas nusprendė greitai išlenkti savo taurę ir sprukti. Jis nuobodžiavo ir buvo labai pavargęs. Apskritai prie nuotykių buvo pripratęs — už pečių keturiasdešimt metų permainingo gyvenimo. Tačiau šita padėtis jam buvo labai jau gerai pažįstama. Jis keletą metų gyveno Paryžiuje ir prastai miegojo naktimis; bastydamasis daug pamatydavo.

Padavėjas atnešė taures. Ravikas paėmė aštriai kvėpiančios aromatingos obuolių degtinės taurę ir atsargiai padėjo ją priešais moterį.

— Išgerkite dar šitą. Padės ne kažin kiek, bet sušildys. Ir kad ir kas ten jus kamuotų — neimkite taip labai į širdį. Viskas praeina.